

Arrest

nr. 276 754 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 4 oktober 2018, diende op 28 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/01/2019
Overdracht CGVS: 31/01/2019*

U werd gehoord op 4 mei 2021 van 9.45 uur tot 13.30 uur en op 17 september 2021 van 9.15 uur tot 13.41 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Uw advocaat, meester Verstraeten loco meester Van Eenoo, was hierbij bij het eerste onderhoud aanwezig. Meester Din loco meester Van Eenoo was bij het tweede onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Sinds het uitvoeren van uw dienstplicht nam u afstand van de islam, omdat u een aantal zaken had gezien waardoor u tot de conclusie kwam dat deze religie de waarheid niet kon zijn. Na uw huwelijk met A. en na de geboorte van uw dochter Af. had u veel zorgen. U had problemen op het werk en moeilijkheden met de opvoeding van uw dochter. Ook was uw schoonmoeder overleden waardoor uw echtgenote erg prikkelbaar was. Op een dag kwam u uw vriend M.B., die vroeger altijd heel agressief was, tegen. Toen hij vaststelde dat u droevig was, drong hij aan om samen ergens iets te gaan drinken. U ging overstag en jullie hadden samen een goed gesprek. Hij vroeg wat er met u scheelde, waarop u hem uw problemen uit de doeken deed. Hij besloot voor u te bidden zodat u tot rust zou komen. U vroeg hem hierop waarom hij zoals de mollahs praatte. Hij repliceerde dat hij niet zoals hen bad, maar dat hij dit in het Perzisch deed. Hij nam hierbij uw hand vast om u positieve energie te geven. Op dat moment besefte u nog niet dat M.B. op de christelijke manier van bidden doelde. Sindsdien zag u hem gedurende drie maanden meer en meer, hij bad voor u en u stelde vast dat hij in vergelijking met vroeger diepgaand was veranderd. Hij zei u echter niet spontaan dat hij was bekeerd. Na drie maanden kon u het niet meer volhouden en vroeg u hem waarover hij voortdurend op impliciete wijze sprak. Toen zei hij dat hij de ware God had leren kennen en sprak hij u over het christendom aan. Nog eens drie maanden later besloot u zich te bekeren en werd er in het bijzijn van M.B. door M.H., de persoon die M.B. het christendom liet kennen, het verlossingsgebed voor u opgezegd. Nog enkele weken later ging u voor het eerst naar een bijeenkomst van de huiskerk van M.H. Sindsdien ging u bijna wekelijks, meestal op vrijdag.

Op een dag, toen uw echtgenote weer eens boos was omdat ze zich bij de opvoeding van jullie huilbaby in de steek gelaten voelde, begon u in haar bijzijn luidop tot Jezus Christus te bidden. Dit was in de eerste maand van 1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met maart-april 2018 in de Gregoriaanse kalender), zo'n twee maanden nadat u bekeerd was. Dit lokte een gesprek over het christendom, over Jezus en over de Heilige Drievuldigheid uit. Sindsdien sprak u haar regelmatig over het christendom. Als ze vragen had die u niet kon beantwoorden, overlegde u hierover met M.B. Sinds het eerste gesprek met haar over het christendom bad u in het bijzijn van uw echtgenote luidop tot Jezus bij elke maaltijd. Ook bekeken jullie christelijke redevoeringen op uw computer en las u haar teksten uit de Bijbel voor. Twee maanden na jullie eerste gesprek bekeerde ook uw echtgenote zich door te antwoorden op een aantal geloofsvragen die u haar stelde. Na haar antwoorden hierop vroeg u aan God om haar te zegenen. Ze nam uit veiligheidsoverwegingen evenwel niet deel aan huiskerkdiensten.

Op 20/6/1397 (10 september 2018) werd u door Ab., een huiskerklid, opgebeld met de mededeling dat M.H. en H., nog een huiskerklid, waren gearresteerd. U mocht van hem geen vragen stellen over de context van hun arrestatie. Later zou u ook nog via uw broer, die naar M.B.s winkel was geweest, vernemen dat ook M.B. in dezelfde periode was aangehouden. U zette uw gsm af en trok naar de woning van uw oom. Diezelfde dag kwamen de autoriteiten bij uw woning langs. Agenten in burger van het Ettelaat (ministerie van Informatie) trokken ook naar het huis van uw ouders. Ze vielen op gewelddadige wijze binnen en doorzochten het huis op zoek naar u. De volgende dag werd uw vader opgebeld. Er werd hem gevraagd om zich diezelfde dag nog te melden bij de veiligheidsdienst waarvan hem het adres werd gegeven. Daar werd hem duidelijk gemaakt dat u omwille van uw bekering werd gezocht. Door de schande van de inval van de veiligheidsdiensten bij hen thuis zijn uw ouders kwaad op u. Ook zijn ze het niet eens met uw beslissing om u te bekeren waardoor uw echtgenote en dochter nu alleen zijn komen te staan. Een ander gevolg van uw bekering was dat uw broer Ar., die voor een bedrijf onder toezicht van het ministerie van Defensie werkte, werd ontslagen. Door zijn ontslag wensten de ouders van zijn verloofde de geplande bruiloft niet langer te laten doorgaan. Ook dit nemen uw ouders u kwalijk. Na die ene inval bij uw ouders kwamen de autoriteiten niet meer bij hen langs. Wel namen ze om de twee à drie maanden telefonisch contact met hen op om te vragen dat uw vader langs zou gaan. Dit vernam u via uw broer, aangezien uw ouders niet meer met u willen spreken.

Intussen regelde een oom van u via een smokkelaar een Belgisch visum. U vertrok naar België, waar u op 4 november 2018 aankwam en waar u op 28 januari 2019 om internationale bescherming verzocht. U verklaarde uit vrees ten gevolge van uw bekering geëxecuteerd te worden niet naar Iran te kunnen terugkeren.

In België gaat u naar de kerk van Kuurne en van Doornik. Intussen bent u gedoopt. Op facebook maakt u uw geloofsovertuiging kenbaar door christelijke posts te posten. Ook hierover wordt uw vader aan de tand gevoeld.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh (geboorteboekje); uw legerdienstkaart; twee attesten van een psycholoog, d.d. 9 maart 2021 en 16 september 2021, waaruit blijkt dat uw mentale gezondheid zeer delicaat is en u symptomen van depressie vertoont ten gevolge van de redenen die u uw land deden verlaten en ten gevolge van de fysieke afstand met uw familie en dochter; foto's van uw echtgenote en dochter; en verschillende documenten en een usb-stick ter staving van uw geloofsactiviteiten in België, zoals uw doopattest, verschillende aanbevelingsbrieven van de kerk van Kuurne en van Doornik, foto's en treintickets ter staving van uw verplaatsingen van Doornik naar Kortrijk. Na het tweede onderhoud bezorgde u nog een oude foto waarop u samen met M.B. bent te zien.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U stipte weliswaar aan depressief te zijn en legde in dit verband twee attesten van uw psycholoog neer. In de door u neergelegde attesten wordt evenwel nergens melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogen, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. U erkende ook dat er volgens u geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran tot het protestantisme te zijn bekeerd.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangelisatieactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo doen uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen rijzen. U vertelde dat uw vriend M.B. Gods instrument was die u in contact bracht met het christelijke geloof (CGVS II, p. 3-6). U legde echter zeer vage verklaringen over hem af zodat u zijn profiel als christen niet heeft aangetoond. U wist, ondanks jullie gesprekken over het christendom, nauwelijks iets over zijn bekeringsproces. Behalve dat hij in een gelovige moslimfamilie was opgegroeid en dat hij zich in het jaar voor uw bekering onder invloed van M.H. bekeerde, wist u niets over hem. Zo wist u bijv. niet waarom M.H., met wie u ook in contact stond, met M.B. over het christendom begon te spreken. Hoewel u aangaf dat M.B. aanvankelijk moeite had om de islam los te laten, wist u zelfs niet eens wat er bij hem voor gezorgd had dat hij zijn oorspronkelijke godsdienst toch had losgelaten. Jullie hadden hierover volgens u zelfs niet gesproken en u erkende dan ook geen enkele informatie te hebben over de context en de omstandigheden van de bekering van M.B. (CGVS II, p. 4-6). Ook over M.H.s bekeringsproces, de

verantwoordelijke en stichter van uw huiskerk die voor u het verlossingsgebed heeft opgezegd, wist u niets (CGVS II, p. 10). Dat M.B. en M.H. hierover uit veiligheidsoverwegingen niet wilden spreken, zoals u aanstipte (CGVS II, p. 10), overtuigt hoegenaamd niet. Hun weigering om over hun bekeringsproces te spreken staat immers in schril contrast met de door hen genomen risico's door een huiskerk op te zetten en evangelisatieactiviteiten te ontwikkelen. Aangezien redelijkerwijs aangenomen kan worden dat iemands bekeringsproces en dan vooral de motieven om zich van de ene godsdienst af te keren en om zich tot een andere godsdienst te wenden een evident onderwerp is tussen bekeerlingen, en zeker tussen een bekeerder, i.e. iemand die anderen aanzet tot bekering, en de bekeerde, tasten uw vage verklaringen over essentiële aspecten van M.B.s bekeringsproces de geloofwaardigheid van zijn door u beweerde profiel als bekeerde christen aan waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat hij als christen u de weg naar het christendom zou gewezen hebben danig op de helling komt te staan.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de wekelijkse huiskerkbijeekommen werden georganiseerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u een keer per week op zondag aan een samenkomst deelnam (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat de bijeenkomsten soms op zondag, maar meestal op vrijdag doorgingen (CGVS, p. 13; p. 18). Aansluitend hierbij komt het vreemd voor dat, ofschoon u aan M.H. en M.B. kenbaar had gemaakt dat u zich wilde bekeren en dat voor u op een bepaald moment het verlossingsgebed werd voorgelezen, het na het voorlezen van dit gebed nog enkele weken duurde vooraleer u effectief tot de huiskerkbijeekommen werd toegelaten. U legde uit dat dit een beschermingsmaatregel was (CGVS II, p. 11). Erop gewezen dat M.B. en M.H. al het risico hadden genomen om voor u het verlossingsgebed op te zeggen, u over het christendom te spreken en u in deze godsdienst in te wijden waardoor die beschermingsmaatregel eigenaardig overkomt, herhaalde u enkel dat het een beveiligingsmaatregel was, maar kon u hier niet de minste duiding bij geven (CGVS II, p. 12). Ook de vreemde houding van uw huiskerkverantwoordelijken en uw tegenstrijdige verklaringen over het moment van de huiskerkbijeekommen tasten in ernstige mate de geloofwaardigheid aan van uw bewering dat u via M.B. en M.H. met een christelijke huiskerk in contact bent gekomen en sindsdien bijna wekelijks naar de huiskerk ging.

Verder kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw echtgenote in Iran reeds heeft aangezet om zich tot het protestantisme te bekeren.

U legde in dit verband immers tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat u de hele tijd tegen haar predikte en dat ze zich uiteindelijk ongeveer een maand na het incident op 20/6/1397 (11 september 2018) bekeerde. U verklaarde dat u in totaal twee maanden moest prediken alvorens ze zich bekeerde. Gevraagd of u aldus een maand voor het incident tegen uw vrouw begon te prediken, bevestigde u dit (CGVS I, p. 3-4). Even later meende u evenwel dat er ongeveer drie maanden waren tussen het moment waarop u tegen uw echtgenote begon te prediken en het incident d.d. 20/6/1397 (11 september 2018) (CGVS I, p. 5). Nog later zei u dat ze zich in khordad 1397 (mei-juni 2018), i.e. voor het incident, bekeerde (CGVS I, p. 11; p. 18). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan dat er een misverstand moet zijn gebeurd. Een afdoende uitleg gaf u evenwel niet (CGVS I, p. 18). Gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop uw echtgenote zich bekeerde, kan er aan haar bekering geen geloof meer gehecht worden.

Dit wordt bevestigd doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u geschetste context van uw eerste gesprek met uw echtgenote over het christendom. U verklaarde hierover dat uw echtgenote zich in de steek gelaten voelde, omdat jullie een pasgeboren dochter, een huilbaby, hadden en dat uw schoonmoeder die uw echtgenote met jullie kind hielp, was gestorven, waardoor uw echtgenote steeds vaker naar u begon uit te halen. Op een dag, toen ze heel boos was en huilde, deed u voor haar in haar bijzijn een gebed en vroeg u luidop aan Jezus Christus voor haar kracht en rust (CGVS I, p. 4). Uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt evenwel dat uw dochter op 5/10/1395 (25 december 2016) geboren is en uw schoonmoeder in 1393 (2014-2015), i.e. geruime tijd voor de geboorte van uw dochter, is gestorven (verklaring DVZ, vragen 15a en 16). Bovendien komt het bevreemdend over dat u, in een context van spanningen binnen het gezin – uw echtgenote haalde steeds vaker naar u uit (CGVS I, p. 4) –, op een dag dat ze heel boos was uit het niets voor haar luidop tot Jezus zou gebeden hebben, daar waar u al twee maanden bekeerd was en dit duidelijk voor haar geheim hield aangezien u bijv. uw gebeden in die eerste twee maanden niet luidop declameerde (CGVS I, p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote een gelovige moslima was uit een streng gelovig gezin: als ze haar gebed een keer niet kon doen, voelde ze zich hierover meteen schuldig (CGVS I, p. 6-7). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de apostasie van de echtgenoot in Iran een geldige reden is om het huwelijk te laten ontbinden.

Dat u in een context waarbij uw gelovige echtgenote, die in een streng gelovig milieu is opgegroeid, kwaad was en voortdurend naar u uithaalde omdat ze zich in de steek gelaten voelde – nergens uit uw verklaringen blijkt ook maar enigszins het verlangen om van uw echtgenote te scheiden –, het risico zou genomen hebben om luidop tot Jezus Christus te bidden, daar waar u de twee maanden daarvoor uw geloof voor haar verborgen hield, kan niet overtuigen.

Het komt ook weinig waarschijnlijk over dat u het, tijdens uw eerste gesprekken met uw echtgenote over het christendom, meteen over de Heilige Drievuldigheid zou gehad hebben, ofschoon u het concept klaarblijkelijk zelf ook niet genoeg snapte (CGVS I, p. 7) om het goed te kunnen uitleggen (CGVS I, p. 8). U rechtvaardigde dit door te stellen dat u hierover had gesproken omdat er ten aanzien van u ook op die manier werd gepredikt (CGVS I, p. 8). In verband met uw verklaringen over de Heilige Drievuldigheid sloop er evenwel een kleine, doch significante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk beweerde u dat u het bestaan van de Heilige Drievuldigheid had vernomen doordat u hierover in de Bijbel had gelezen en doordat degene die u bekeerd had u hierover had verteld (CGVS I, p. 7). Even later zei u echter dat, toen u er voor het eerst met uw echtgenote over sprak, u nog geen research hierover in de Bijbel had gedaan, dat u hierover enkel tijdens redevoeringen had gehoord en dat u pas later, nadat u erover met uw echtgenote had gesproken, linken kon leggen tussen de Drievuldigheid en de Bijbel (CGVS I, p. 9). Gelet hierover heeft u uw gesprek met uw echtgenote over de Heilige Drievuldigheid in het kader van uw predikwerk niet aannemelijk gemaakt.

Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw echtgenote aanzette om zich tot het christendom te bekeren. Aangezien uw predikwerk ten aanzien van uw echtgenote fundamenteel verstrengeld is met uw eigen bekeringsproces en uw eigen geloofsactiviteiten – u beweerde dat u haar probeerde te overtuigen door over uw eigen ervaringen en uw eigen bekeringsproces te vertellen, u beweerde door uw predikwerk met M.B., de persoon die u bekeerde, gesprekken over de Heilige Drievuldigheid te hebben gevoerd, u beweerde dat uw echtgenote zou opgemerkt hebben dat u dankzij uw bekering veranderd was (u zou haar erop gewezen hebben dat u dit veranderingsproces aan Christus te danken had) en u beweerde sinds het moment dat u met uw echtgenote over het geloof begon te spreken, i.e. sinds de eerste maand van 1397 (maart-april 2018) twee maanden na uw bekering tot het incident, samen met uw echtgenote dagelijks aan de maaltijd luidop op christelijke wijze gebeden te hebben, dat jullie naar redevoeringen op de computer luisterden en dat u wel eens de Bijbel voor haar voorlas (CGVS I, p. 4-9; p. 11-12) –, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw eigen bekeringsproces en uw eigen geloofsactiviteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw bekering. Dit wordt bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo legde u opvallend warrige verklaringen af over de eerste twee leden van uw huiskerk wiens arrestatie u vernam. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u via Ab. telefonisch vernomen had dat M.H. en H.E. waren gearresteerd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal bevestigde u dat Ab. u telefonisch op de hoogte had gebracht van de arrestatie van twee huiskerkleden. Aanvankelijk zei u evenwel dat het om M.H. en M.B. ging (CGVS II, p. 13). Gevraagd naar informatie over H.E., zei u van hem geen nieuws te hebben: het zou kunnen dat hij was gearresteerd, maar u verklaarde dit niet te weten, want u had hem niet kunnen traceren en u kon uw broer ook niet overtuigen om informatie over hem in te zamelen (CGVS II, p. 14). Toen u even later gevraagd werd van wie u met zekerheid wist dat ze gearresteerd waren, voegde u plots aan M.H. en Ma. Ho. toe en ontkende u uw even daarvoor afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 14-15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als afdoende uitleg hiervoor in aanmerking worden genomen. Door uw warrige verklaringen over de arrestaties komt de geloofwaardigheid ervan danig op de helling te staan.

Voorts is het opvallend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat jullie in Marvdasht getrouwd zijn, dat jullie in Shiraz woonden, dat uw echtgenote ten tijde van uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in Shiraz woonde en dat uw dochter Af. toen ook in Shiraz woonde. U gaf bijgevolg tweemaal aan dat de twee leden van uw kerngezin ten tijde van uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in Shiraz woonden, waarbij u een duidelijk onderscheid maakte tussen Shiraz en het vijftig kilometer verderop gelegen Marvdasht (verklaring DVZ, vragen 10, 14 en 16). Op het Commissariaat-generaal had u aanvankelijk geen opmerkingen over de verblijfplaats van uw directe familieleden.

U merkte aangaande de inhoud van de gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel op dat u een verkeerde trouwdatum opgegeven had en dat er een vergissing was gebeurd inzake uw aankomstdatum in België (CGVS I, p. 2-3). Toen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waaronder de verblijfplaats van uw echtgenote en kind, u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal werden voorgelezen, zei u evenwel dat uw echtgenote en dochter niet in Shiraz, maar in Marvdasht verbleven en dit sinds de dag van het incident op 20/6/1397 (11 september 2018) (CGVS I, p. 3). Dat u incoherente verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw directe familieleden en niet spontaan aanhaalde dat hun op de Dienst Vreemdelingenzaken vermelde verblijfplaats niet klopte wanneer u gepeild werd naar uw opmerkingen over uw gesprekken aldaar, daar waar u wel spontaan andere verduidelijkingen of correcties kon aanbrengen, doet de wenkbrauwen fronsen en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde datum en bijgevolg van de door u vermelde aanleiding van de verhuizing van uw familieleden van Shiraz naar Marvdasht op de helling.

Ook het feit dat de autoriteiten aan uw vader tijdens zijn ondervraging zouden gevraagd hebben dat u zich bij de autoriteiten moest melden en hem hierbij zouden gezegd hebben dat u een afvallige was geworden en dat u uw rug naar God had toegekeerd (CGVS I, p. 16), komt ongeloofwaardig over. Door tijdens hun contacten met uw vader expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zeer zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u zich daadwerkelijk zou melden en dat u effectief gearresteerd zou kunnen worden.

Verder heeft u het ontbreken van uw contacten met het thuisfront, en vooral met uw ouders, niet aannemelijk gemaakt. U beweerde dat u geen contact heeft met uw ouders omdat ze het u kwalijk nemen dat de autoriteiten ten gevolge van uw bekering bij hen zijn langs geweest (CGVS I, p. 13-16). U wees er in een andere context ook nog op dat uw broer, die u weliswaar in het kader van uw problemen al geholpen heeft door naar M.B.s winkel te gaan om informatie over hem in te zamelen, u uit schrik niet langer wil helpen: u probeerde hem te overtuigen om u bepaalde websites over te maken, maar hij wilde dit niet doen omdat uw vader hem had tegengehouden (CGVS II, p. 8). Dit ontbreken van contact met en/of hulp van uw familie kan evenwel niet overtuigen. Toen u gevraagd werd of u het bestaan van M.B. aan de hand van een foto waarop u ook te zien bent kon aantonen, antwoordde u bevestigend: u zei dat uw echtgenote een foto kon nemen van een foto die u had in een album van vroeger. U gaf aan dat het fotoalbum waarvan sprake bij uw ouders thuis lag en dat, ofschoon uw vader u niet meer graag had, uw echtgenote naar daar kon gaan om de foto's te halen (CGVS II, p. 9-10). Na uw onderhoud legde u effectief een oude foto neer waarop twee personen te zien zijn, vermoedelijk M.B. en u. Dat uw echtgenote ondanks de weigering van uw ouders om met u contact te hebben waarbij ze uw broer, hun zoon, zelfs verhinderen om u te helpen, hetgeen uw broer klaarblijkelijk accepteert, toch aan een foto geraakt zou zijn die zich in een album bij uw ouders thuis bevond en waarmee ze u dus concreet bij uw asielerzoek hielpen, is opmerkelijk. Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u geen contact meer met uw ouders noch hulp van uw familie zou hebben.

Opvallend is voorts dat u geen concrete informatie had betreffende het wedervaren van M.B. U verklaarde dat uw echtgenote hem heeft proberen te contacteren, maar dat zijn gsm en die van zijn echtgenote af lag (CGVS II, p. 7). Uw broer ging, zoals vermeld, eens naar M.B.s winkel, maar die bleek al maanden gesloten te zijn. De buurman van M.B.s winkel zei aan uw broer dat M.B. was gearresteerd, vermoedelijk in de periode waarin u ook in de problemen was gekomen (CGVS II, p. 7). Andere informatie had u niet. Zo wist u bijv. niet of M.B. intussen is vrijgekomen en of zijn echtgenote ook was gearresteerd (CGVS II, p. 7; p. 9). Erop gewezen dat u rechtstreeks met de burens van M.B.s winkel had kunnen bellen om meer informatie te verkrijgen over het lot van M.B., nochtans een goede vriend die u zelfs als een broer beschouwde (CGVS II, p. 6), zei u dat u geen nuttige telefoonnummers, noch van M.B.s burens, noch van zijn ouders, had en dat u die ook niet kon vinden, onder meer omdat u zijn burens niet kende en omdat u het telefoonnummer van zijn ouders had verloren (CGVS II, p. 7-8). Dat uw broer zich hier uit schrik niet meer mee zou willen inlaten, waardoor hij u ook niet wil of zou willen helpen met het zoeken van telefoonnummers van de buurman van M.B.s winkel of van andere winkeliers in de buurt, zoals u nog stelde (CGVS II, p. 7), kan, gelet op zijn eerdere inspanningen om informatie te vergaren, naar M.B.s winkel te gaan en met zijn buurman te spreken en gelet op de informatie die hij u bezorgd heeft over de inval bij uw ouders en de latere contacten tussen uw vader en de autoriteiten (CGVS I, p. 13-16), helemaal niet overtuigen, temeer daar niet kan worden ingezien waarom hij schrik zou moeten hebben om een telefoonnummer aan u door te geven en temeer daar u, zoals reeds opgemerkt, zelfs aan een foto bent geraakt die zich in de woning bevindt van uw ouders die geen contact meer met u zouden willen hebben. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn om precieze informatie te verkrijgen over M.B.s wedervaren.

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Overigens had u ook over M.H. geen geüpdatete informatie. U merkte op dat u geen nieuws over hem had, omdat M.B. jullie tussenpersoon was, en aangezien u niets meer over M.B. heeft gehoord, had u ook geen nieuws meer over M.H. (CGVS II, p. 12). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn om over M.B. informatie te hebben. Hetzelfde geldt voor H. die gearresteerd zou zijn en over wie u evenmin informatie had. Uw rechtvaardiging, met name dat uw broer geen informatie over hem wilde inzamelen (CGVS II, p. 14), overtuigt uiteraard ook hier niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer aan uw vluchtrelaas worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw vader ten gevolge van uw bekering in Iran op min of meer regelmatige basis wordt ondervraagd en dat uw ouders geen contact meer willen met u ten gevolge van uw bekering en de daaraan gelinkte problemen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa dat u in het verlengde situeerde van uw geloofsactiviteiten in Iran (CGVS II, p. 15). Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden hetgeen dan ook sterk doet vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat en op facebook activiteiten onderhoudt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u in België (online-)vieringen volgt, gedoopt werd en christelijke posts op uw sociale media plaatst, hetgeen u aantoonde met documenten, wordt niet ontkend. Dit wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

U verklaarde nog dat uw vader ook ondervraagd werd over uw activiteiten in België. Er werd onder meer verwezen naar uw facebookactiviteiten en naar uw overige christelijke activiteiten hier (CGVS II, p. 16-17). Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, zoals hierboven is gebleken, evenwel niet aangetoond – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat facebook in Iran wordt geblokkeerd, waardoor het bijzonder moeilijk toegankelijk is. U erkende voorts dat u geen in Iran verblijvende facebookvrienden heeft (CGVS II, p. 17). Dat uw vader, gelet op deze informatie waaruit blijkt dat internetactiviteiten van verzoekers in het buitenland niet veel aandacht opwekken, temeer daar facebook in Iran geblokkeerd is, en gelet op het feit dat u niet eens in Iran verblijvende facebookvrienden heeft, door de Iraanse autoriteiten zou worden ondervraagd over uw facebookaccount en over uw kerkgang hier in België, is dan ook geenszins aannemelijk, temeer daar u niet uitsloot dat uw vader tegelijkertijd werd ondervraagd over uw zowel in Iran als in België uitgevoerde activiteiten (CGVS II, p. 17), terwijl aan uw Iraanse geloofsactiviteiten, zoals reeds aangestipt, geen enkel geloof kon worden gehecht. Volledigheidshalve kan, betreffende uw facebookaccount, nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, aangezien u niet hebt aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw identiteit, uw nationaliteit en het feit dat u getrouwd bent en een dochtertje heeft staan hier immers niet ter discussie. Aan één van de in de attesten van uw psycholoog vermelde oorzaken van uw depressie, met name uw religieuze problemen, kon, zoals hierboven reeds gebleken is, geen geloof gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische toelichting, licht verzoeker toe als volgt:

“II.1.4 Verwerende partij stelt eerstens geen ‘ernstige vragen’ te hebben bij de verklaringen van verzoekende partij over hoe zij in Iran in contact kwam met het christendom. Zij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat er zo vreemd is aan het feit dat M.B. niet veel wilde vertellen over zijn bekeringsproces uit veiligheidsoverwegingen. Het is niet omdat hij verzoekende partij introduceerde in het christendom en in de huiskerk dat hij daarom zijn volledige ziel diende bloot te leggen. Uiteraard hield de introductie tot het christendom bepaalde risico's in voor M.B., maar hij wilde zich ook enigszins beschermen door zo weinig mogelijk persoonlijke details te vertellen in geval verzoekende partij opgepakt werd en verplicht werd om de andere leden van de huiskerk te verklikken. Geen enkel lid van de huiskerk praatte overigens honderduit over zijn of haar bekering, het was evident voor de leden om aan elkaar niet al te veel informatie te vragen/elkaar uit te horen voor hun eigen veiligheid en voor de veiligheid van hun mede christenen. Verwerende partij begrijpt klaarblijkelijk niet welke gevolgen een bekering in Iran met zich mee kon brengen en waarom de mensen zo voorzichtig moesten zijn.

II.1.5. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vervolgens “vermeende tegenstellingen” en stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden die er geen zijn. Zij heeft zowel bij de DVZ als bij het CGVS verklaard dat de vieringen meestal doorgingen op een vrijdag, soms op zondag. Bij de DVZ heeft men haar duidelijk verkeerd begrepen, maar dit hoeft ook niet te verbazen gezien het gesprek zeer kort en chaotisch verliep waar verzoekende partij geregeld onderbroken werd met de mededeling dat zij geen details hoefde te vertellen en dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Verwerende partij mag het dan wel ‘vreemd’ vinden dat M.B. en M.H. nog enkele weken wachtten om verzoekende partij mee te nemen naar de huiskerk, zij heeft uitgelegd dat dat een voorzorgsmaatregel was. Dat verwerende partij zich hier niet in kan vinden, vormt geen reden om haar relaas in twijfel te trekken.

II.1.6 Verwerende partij hecht evenmin aan de bekering van de echtgenote van verzoekende partij en stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. De schoonmoeder van verzoekende partij is inderdaad overleden, maar dit heeft niets met haar baby te maken. Wat verzoekende partij bedoelde, is dat zij geen hulp hadden van de schoonmoeder, omdat zij overleden was en dat de schoonzus hen soms hielp, maar dat was niet altijd het geval waardoor het leven ook zeer omeijk was en er ook problemen ontstonden tussen haar en haar echtgenote.

Verzoekende partij was bezig met haar bekeringsproces en was radeloos. Zij had rust gevonden in het christendom en wilde ook haar echtgenote hierin introduceren. Verzoekende partij Nogmaals, een bekeringsproces in geen precieze wetenschap.

Verwerende partij tracht een rationale analyse te maken van het bekeringsproces van verzoekende partij en haar echtgenote, wat zij logisch vindt en wat verzoekende partij volgens verwerende partij al dan niet had moeten doen/zeggen/verzwijgen van haar echtgenote.

Het bekeringsproces en zich aangesproken voelen tot een bepaalde religie is geen exacte wetenschap. Verwerende partij kan het dan wel vreemd vinden hoe verzoekende partij en haar echtgenote zich tot een andere geloof wendden en de islam de rug hadden gekeerd, doch dit was meer een roeping, een gevoel. Zelfs iets heel kleins kan iemand prikkelen om zich aangetrokken te voelen tot een bepaald geloof. Het komt aldus niet aan verwerende partij toe om op basis van haar eigen aanvoelen het bekeringsproces van verzoekende partij en/of haar echtgenote als "vreemd" te bestempelen en het op basis daarvan als ongeloofwaardig af te doen.

II. 1.7 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij haalt een en ander door elkaar en ziet tegenstrijdigheden die er niet zijn. Verzoekende partij heeft inderdaad van Ab. vernomen dat M.H. en H.E. gearresteerd waren. M.B. was op dat ogenblik niet gearresteerd, hij was de leider van de huiskerk en werd pas later gearresteerd.

Verzoekende partij weet niet hoe verwerende partij erbij komt dat zij verklaard zou hebben dat M.B. bij de gearresteerde huiskerkleden behoorde.

Ook met betrekking tot haar verblijfplaatsen/waar zij gehuwd is heeft verwerende partij klaarblijkelijk verzoekende partij niet correct begrepen:

[citaat bestreden beslissing]

Deze redenering toont het gebrek aan onderzoek van verwerende partij aan. Immers, verzoekende partij is inderdaad gehuwd in Marvdasht. Zij heeft inderdaad ook verklaard dat zij in Shiraz woonden. Welnu, Marvdasht is gelegen in de provincie Shiraz!! Er is aldus geen enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij, gezien zij soms gesproken heeft over de provincie (Shiraz) en soms over het dorp waar zij woonde (Marvdasht), gelegen in dat provincie.

II. 1.8 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

De broer van verzoekende partij heeft getracht om haar nog te helpen. Echter, ook hij is in de problemen gekomen door de bekering van verzoekende partij. De ouders van verzoekende partij wilden inderdaad niets meer met hem te maken hebben, maar uiteraard waren haar vrouw en kind nog welkom bij de ouders van verzoekende partij. Het betrof immers hun kleinkind. De echtgenote van verzoekende partij kon daarom ook op bezoek gaan bij haar schoonouders en het fotoalbum bemachtigen. Verzoekende partij begrijpt niet wat verwerende partij hier vreemd aan vindt.

II. 1.9 Verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat verzoekende partij niet meer informatie kan geven over M.B.:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek! Wat meer had zij kunnen doen om informatie te bekomen over het wedervaren van M.B. Verzoekende partij trachtte hem telefonisch te contacteren, maar zijn GSM lag af, alsook van zijn echtgenote. Zij stuurde haar broer naar de winkel van M.B. (wat op zich al een ernstig risico inhield voor haar broer), maar ook die bleek al maanden gesloten.

Wat meer had zij moeten doen? De autoriteiten contacteren om te horen om M.B. ondertussen gearresteerd/veroordeeld was?! Dit is niet ernstig. De inspanningen die verwerende partij van verzoekende partij verwacht zijn buitensporig en houden geen steek.

Deze redenering van verwerende partij toont een volledig gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij en christenen in Iran.

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.

Verzoekende partij heeft haar moeilijke persoonlijke situatie uitgelegd, zij heeft geen contact meer met haar eigen familie, haar vader heeft haar afgezworen en zij is al jaren gescheiden van haar echtgenote en kind.

II. 1.10 Verzoekende partij heeft herhaaldelijk aangegeven niet terug te kunnen naar Iran omwille van haar geloofsovertuiging en de vrees voor haar leven.

Op afvalligheid staat immers nog steeds de doodstraf in Iran: "(...) Evenals in sommige andere islamitische landen maakt in Iran de doodstraf deel uit van de sharia, de islamitische wetgeving. De doodstraf kan hierdoor worden opgelegd door religieuze rechtbanken voor onder meer moord, prostitutie, pornografie, homoseksueel contact tussen volwassenen, afvalligheid van de islam en overspel. (...) »

En

"In Iran is met name de overheid verantwoordelijk voor de vervolging van christenen. Zij beschouwt het christendom als westerse invloed, een bedreiging voor het islamitische karakter van de staat. De Iraanse bevolking staat over het algemeen minder vijandig tegenover christenen uit traditionele kerken. Maar moslimbekeerlingen moeten voor hun veiligheid hun geloof vaak geheimhouden.

De situatie voor christenen

Iran telt twee groepen christenen: zij die van oorsprong al christen zijn, en moslimbekeerlingen. Het bestaan van de eerste groep wordt geaccepteerd, al worden zij wel gezien als tweederangsburgers. Zij mogen het Evangelie niet met moslims delen en hun kinderen volgen verplicht islamitisch onderwijs.

De tweede groep christenen betaalt een hoge prijs. Zij mogen geen kerkdiensten bezoeken. Zelfs het bezit van christelijke boeken in het Perzisch is ten strengste verboden. Zij hoeven ook geen steun te verwachten van hun familie of de gemeenschap. Die schamen zich voor hen en leggen beperkingen op om hen terug te laten keren naar de islam.

Christenen die betrappt worden op – of verdacht worden van – evangelisatieactiviteiten, worden gearresteerd en krijgen lange gevangenisstraffen.

Voorbeelden van vervolging

- *Samenkomsten van christenen die niet tot traditionele kerken horen, zijn verboden. Als huiskerken ontdekt worden, moeten zij hun activiteiten staken. Hun leiders verdwijnen vaak in de gevangenis.*

- *Zelfs de 65-jarige Ruhsari werd gearresteerd, toen ze met vier andere vrouwen vlak voor Kerst in haar huis zat. Ze werd tien dagen lang dag en nacht ondervraagd en beschuldigd van "handelen tegen de nationale veiligheid". Na betaling van ruim 6.000 euro werd ze weer vrijgelaten. Dit soort politieacties komt steeds vaker voor.*

- *In 2019 werd een traditionele, Assyrische kerk door de autoriteiten gesloten. Agenten bestormden het gebouw, vervingen de sloten en haalden het kruis van de toren. De reden van de sluiting is niet bekend." Overal worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:*

"Vier christelijke bekeerlingen werden gearresteerd en overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht HRANA News Agency - Op donderdag 16 mei werden vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakangevangenis in Rasht vanwege hun onvermogen om borgtocht te betalen. Deze burgers waren eerder gedagvaard voor de Revolutionaire Rechtbank van deze stad en werden gearresteerd nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen en borgtocht waren ingesteld.

Volgens het persbureau HRANA, onder vermelding van Mohabbat News, werden op donderdag 16 mei 2016 vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht omdat ze niet in staat waren om borgtocht te betalen.

De identiteit van drie van deze burgers; Moslim Rahimi, Ramin Hassanpour en Katherine Sajjadpour (vrouw van Ramin Hassanpour) worden genoemd.

Volgens het rapport werden de christelijke bekeerlingen in februari vorig jaar bij hen thuis ondervraagd na de aanwezigheid van veiligheidsagenten, en nadat ze hun persoonlijke bezittingen en documenten in beslag hadden genomen, kregen ze te horen dat ze binnenkort voor de rechtbank zouden worden gedagvaard.

Deze burgers waren eerder tijdens een telefoongesprek naar afdeling 10 van de Revolutionaire Rechtbank van Rasht gedagvaard en nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen, werd voor elk van deze personen een borgtocht van 500 miljoen Tomans ingesteld.

Het rapport citeerde een geïnformeerde bron die zei: "Ze werden beschuldigd van" lidmaatschap van een huiskerk genaamd de Kerk van Iran ".

Opgemerkt moet worden dat ondanks het feit dat christenen bij wet worden erkend als een religieuze minderheid, de veiligheidsdiensten nog steeds met bijzondere gevoeligheid de kwestie van moslims die zich tot het christendom bekeren nastreven en hard optreden tegen activisten op dit gebied.

Omgaan met christelijke bekeerlingen in Iran vindt plaats in een tijd waarin, volgens artikel 18 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, iedereen recht heeft op vrijheid van godsdienst en overtuiging. En openlijk of in het geheim."

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran.

II.1.11. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II. 1.12. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II. 1.13 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II. 1.14. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in zijn verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in een vrees voor vervolging, het poneren van blote beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoeker geen argumenten aanhaalt die van die aard zijn de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het christendom en christelijke activiteiten in Iran, noch aan de problemen die hij hierdoor zou gekend hebben in Iran en het feit dat hij omwille van zijn vermeende bekering een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

De Raad treedt de commissaris-generaal vooreerst bij dat verzoeker vage en lacunaire verklaringen aflegt over het bekeringsproces van zijn vriend A.B., die hem in contact bracht met het christelijke geloof, en M.A., de verantwoordelijke en stichter van verzoekers huiskerk. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in wezen in zijn verklaringen dat M.B., net zoals andere leden van de huiskerk die hij bezocht, weinig tot geen persoonlijke details vertelden over hun bekering uit veiligheidsoverwegingen, gelet op de gevolgen van een bekering in de Iraanse context. Verzoeker beperkt zich met dergelijke blote beweringen, die niet worden gestaafd door concrete elementen of gegevens, echter tot het louter ontkennen en minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat de weigering van A.B. en M.A. om over hun bekeringsproces te vertellen in contrast staat met de risico's die zij reeds namen door het oprichten van een huiskerk en het ontwikkelen van evangelie-activiteiten. De Raad ziet niet in op welke wijze het blootgeven van persoonlijke details over hun eigen bekeringsproces een groter risico zou inhouden voor hun veiligheid dan de risico's die zij reeds namen en het betoog in het verzoekschrift kan dit evenmin uitklaren. De bestreden beslissing wees er daarenboven terecht op dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat iemands bekeringsproces een evident onderwerp is tussen een bekeerder en de persoon die hij wil bekeren. Gelet op de cruciale rol die voormelde personen zouden hebben gespeeld in verzoekers eigen bekeringsproces, op het gegeven dat deze personen hem kennelijk genoeg vertrouwden om hem te bekeren en te introduceren in het christendom en de huiskerk en de bijeenkomsten die zij in dit kader hadden, mocht van verzoeker ter zake (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht. Dat verzoeker niet in staat is om overtuigende verklaringen af te leggen op dit punt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering tot het christendom in Iran.

Verzoeker poneert verder dat hij zowel tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat de vieringen van zijn huiskerk meestal doorgingen op vrijdag en soms op zondag. Hij meent dat men hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verkeerd heeft begrepen. Dit hoeft niet te verbazen gezien het interview zeer kort en chaotisch verliep en hij geregeld onderbroken werd met de mededeling dat hij bij het Commissariaat-generaal over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen. Dit betreffen echter blote beweringen in hoofde van verzoeker.

Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Farsi en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2). Verzoeker heeft tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bovendien enkele correcties aangebracht aan zijn verklaringen bij aanvang van de procedure met betrekking tot zijn huwelijksdatum en de datum waarop hij België is binnengekomen, doch bevestigde vervolgens uitdrukkelijk dat de inhoud van zijn overige verklaringen in de DVZ-verklaring en de CGVS-vragenlijst kloppen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 2). Indien hetgeen werd opgenomen in de CGVS-vragenlijst met betrekking tot de dag waarop de viering van de huiskerk doorging niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk verklaard, kon van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij dit ook zou aangeven bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud, *quod non*. Verzoeker heeft bovendien bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud niet vermeld dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en chaotisch zou zijn verlopen en hij voortdurend werd onderbroken, hoewel van hem kan worden verwacht dat hij dit ook zou vermelden wanneer hem gevraagd werd hoe dit interview was verlopen (*Ibid.*, p. 2-3). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers verweer in het verzoekschrift beperkt blijft tot het pomen van blote beweringen, waarmee hij niet aantoonde dat zijn verklaring *“Ik nam een keer per week op zondag deel aan een samenkomst om de bijbel te bestuderen”*, zoals deze wordt vermeld in de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1), niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk heeft verklaard. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure niet overeenstemmen met zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat de huiskerkbijeenkomsten op vrijdag en zondag, maar meestal op vrijdag plaatsvonden (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13 en 18).

Verzoeker herhaalt voorts zijn eerder afgelegde verklaring dat het een voorzorgsmaatregel was dat M.B. en M.A. hem pas enkele weken na het voorlezen van het verlossingsgebed toelieten tot de huiskerk, doch hij doet hiermee geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen: *“Aansluitend hierbij komt het vreemd voor dat, ofschoon u aan M.H. en M.B. kenbaar had gemaakt dat u zich wilde bekeren en dat voor u op een bepaald moment het verlossingsgebed werd voorgelezen, het na het voorlezen van dit gebed nog enkele weken duurde vooraleer u effectief tot de huiskerkbijeenkomsten werd toegelaten. U legde uit dat dit een beschermingsmaatregel was (CGVS II, p. 11). Erop gewezen dat M.B. en M.H. al het risico hadden genomen om voor u het verlossingsgebed op te zeggen, u over het christendom te spreken en u in deze godsdienst in te wijden waardoor die beschermingsmaatregel eigenaardig overkomt, herhaalde u enkel dat het een beveiligingsmaatregel was, maar kon u hier niet de minste duiding bij geven (CGVS II, p. 12).”* Ook in het verzoekschrift doet verzoeker geen poging om hier enige duiding bij te geven. Verzoeker dient de motivering in de bestreden beslissing met concrete argumenten of elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, doch blijft hierbij in gebreke. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat voormelde vaststelling verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vermeende bekering in Iran.

De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de bekering van zijn echtgenote. Verzoeker tracht de vaststelling in de bestreden beslissing, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste context van het eerste gesprek met zijn echtgenote over het christendom, te weerleggen. Hij voert hierbij aan dat zij geen hulp hadden van zijn schoonmoeder met de baby omdat zij reeds was overleden en enkel zijn schoonzus hen soms hielp, doch dit verweer stemt niet overeen met zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers duidelijk *“Kan u mij eens het gesprek tussen u en uw vrouw beschrijven toen u voor het eerst over het christendom met haar begon te spreken? Toen ik besloot om tegen haar te prediken, had zij net haar moeder verloren. Ze was heel verdrietig. Omdat haar moeder haar ook hielp met ons kind, voelde zij zich helemaal in de steek gelaten. Ze begon ook steeds vaker uit te halen naar mij en naar de rest. (...)”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 4). Verzoeker toont met zijn blote *post-factum* beweringen in het verzoekschrift niet aan dat hetgeen in de notities van het persoonlijk onderhoud niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk heeft verklaard. In de bestreden beslissing kon dan ook terecht worden vastgesteld dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat zijn schoonmoeder in 2014-2015 en dus geruime tijd voor de geboorte van zijn dochter op 25 december 2016 gestorven is (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 7 en 8).

Verzoeker stelt voorts in zijn verzoekschrift nog dat een bekeringsproces geen exacte wetenschap is en dat het zich tot een ander geloof wenden een roeping en een gevoel was, terwijl de commissaris-generaal een rationele analyse hiervan tracht te maken. Waar hij lijkt aan te voeren dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om louter op basis van een subjectieve redenering zijn bekeringsproces en dat van zijn echtgenote ongeloofwaardig te beschouwen, merkt de Raad op dat hij met dit verweer er niet in slaagt om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. De Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het bekeringsproces van zichzelf en zijn echtgenote en de feiten die tot de bekering naar het christendom leidden op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze kan toelichten. Verzoekers verklaringen kunnen een afdoende bewijs vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het bekeringsproces van zichzelf en zijn echtgenote in Iran doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van ingeroepen feiten en zijn vermeende bekering tot het christendom in Iran.

Verzoeker benadrukt verder dat hij van Ab. heeft vernomen dat M.H. en H.E. gearresteerd werden en dat M.B. pas later werd gearresteerd, doch hij doet met dit verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker hierover verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Waar verzoeker stelt niet te weten hoe de commissaris-generaal *“erbij komt dat zij verklaard zou hebben dat Ma. bij de gearresteerde huiskerkleden behoorde”*, merkt de Raad op dat verzoeker voorbijgaat aan zijn verklaringen zoals deze blijken uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt immers dat verzoeker het volgende verklaarde: *“Van wie van de huiskerkleden weet u met zekerheid dat ze gearresteerd zijn? Van Ab. M. en Ma., dat bent u niet zeker? Ab. zei dat M. en Ma. gearresteerd waren. Ab. is niet gearresteerd? Klopt, tot dan was hij niet gearresteerd. Wanneer heeft Ab. u dat gezegd? Het was middag. Wanneer? 20/6 Ab. zei u dat M. en Ma. werden gearresteerd? Klopt.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13). Verzoeker verklaarde tevens: *“Wat is er bijvoorbeeld gebeurd met H.? Van meneer H. heb ik geen nieuws. Er was ook nog een broeder die bij ons in de kerk kwam, Ab. R. (...) Om terug te keren naar H., het zou kunnen dat hij gearresteerd is, maar dat weet u niet? Dat klopt.”* (*Ibid.*, p. 14). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij toont niet aan dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud opgenomen werd niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk heeft verklaard. Aldus kon de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststellen dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met verzoekers eerdere verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij van Ab. heeft vernomen dat M.H. en H.E. gearresteerd werden (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1).

Verzoeker tracht verder de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn echtgenote en dochter te verklaren door aan te voeren dat Marvdasht in de provincie Shiraz gelegen is. De Raad merkt echter op dat dit een blote bewering betreft, die niet wordt ondersteund door concrete elementen of gegevens en aldus niet kan worden aanvaard. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van zijn familie, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen dat zij omwille van zijn problemen met de Iraanse autoriteiten van Shiraz naar Marvdasht zijn verhuisd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat zijn echtgenote nog welkom was bij zijn ouders en zo een fotoalbum bij hen kon bemachtigen en geeft aan niet te begrijpen wat hier *“vreemd”* aan is. De Raad merkt echter op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het ontkennen van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hiermee doet verzoeker op zich geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Dat uw echtgenote ondanks de weigering van uw ouders om met u contact te hebben waarbij ze uw broer, hun zoon, zelfs verhinderen om u te helpen, hetgeen uw broer klaarblijkelijk accepteert, toch aan een foto geraakt zou zijn die zich in een album bij uw ouders thuis bevond en waarmee ze u dus concreet bij uw asielerzoek hielpen, is opmerkelijk. Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u geen contact meer met uw ouders noch hulp van uw familie zou hebben.”*

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift afvraagt wat hij nog meer had kunnen doen om informatie te bekomen over het wedervaren van M.B. dan wat hij reeds deed, gaat verzoeker voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij niet meer informatie zou kunnen bekomen via zijn broer. De Raad wijst er verder op dat verzoeker ook de mogelijkheid had om via andere leden van de huiskerk waar hij samen met M.B. lid van was, meer informatie te bekomen over de situatie van M.B.

Verzoeker verklaarde namelijk dat een lid van de huiskerk, Ab., hem had opgebeld om hem te melden dat er leden van de huiskerk gearresteerd werden (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13). De Raad benadrukt hierbij nog dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielaanvraag waarvan hij geen kennis heeft. Uit zijn aanvraag kan echter niet blijken dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen, hetgeen dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad acht het ten overvloede, indien verzoeker werkelijk problemen zou kennen met de autoriteiten in zijn land van herkomst omwille van zijn bekering, niet aannemelijk dat zijn echtgenote geen problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 16). De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker bij aanvang van de procedure nog verklaarde dat de autoriteiten bij hem thuis waren geweest om een huiszoeking uit te voeren (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2), doch verzoeker maakte geen melding meer van deze feiten tijdens zijn persoonlijke onderhoud. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten, indien zij werkelijk verzoeker viseren, zij ook verzoekers echtgenote zouden ondervragen om meer informatie te bekomen. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou kennen in Iran.

Het algemene verweer dat de commissaris-generaal een gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoeker en christenen in Iran vertoont wordt niet verder toegelicht en kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing en hierboven vermelde pertinente en correcte vaststellingen. Deze volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Verzoeker brengt voorts geen concrete of dienstige argumenten aan die van die aard zijn om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat, gezien verzoeker kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn beweerde bekering, zijn religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging doch een louter opportunistisch karakter hebben. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten zijn vader reeds zouden hebben ondervraagd over zijn christelijke activiteiten in België. De Raad merkt nog op dat er evenmin aanwijzingen bestaan dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran alsnog in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Iraanse autoriteiten omwille van zijn christelijke boodschappen op sociale media. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1) kan blijken dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielaanvragers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, toont dit wat hem betreft niet aan of maakt dit niet aannemelijk. Verzoeker maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van zijn activiteiten, aldus niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op zijn sociale media verwijderd.

Betreffende de door verzoeker geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn, niet louter geïnspireerd te zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maakt hij *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christen zal gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:
“Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran tot het protestantisme te zijn bekeerd.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangelisatieactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo doen uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen rijzen. U vertelde dat uw vriend M.B. Gods instrument was die u in contact bracht met het christelijke geloof (CGVS II, p. 3-6). U legde echter zeer vage verklaringen over hem af zodat u zijn profiel als christen niet heeft aangetoond. U wist, ondanks jullie gesprekken over het christendom, nauwelijks iets over zijn bekeringsproces. Behalve dat hij in een gelovige moslimfamilie was opgegroeid en dat hij zich in het jaar voor uw bekering onder invloed van M.H. bekeerde, wist u niets over hem. Zo wist u bijv. niet waarom M.H., met wie u ook in contact stond, met M.B. over het christendom begon te spreken. Hoewel u aangaf dat M.B. aanvankelijk moeite had om de islam los te laten, wist u zelfs niet eens wat er bij hem voor gezorgd had dat hij zijn oorspronkelijke godsdienst toch had losgelaten. Jullie hadden hierover volgens u zelfs niet gesproken en u erkende dan ook geen enkele informatie te hebben over de context en de omstandigheden van de bekering van M.B. (CGVS II, p. 4-6). Ook over M.H.s bekeringsproces, de verantwoordelijke en stichter van uw huiskerk die voor u het verlossingsgebed heeft opgezegd, wist u niets (CGVS II, p. 10). Dat M.B. en M.H. hierover uit veiligheidsoverwegingen niet wilden spreken, zoals u aanstipte (CGVS II, p. 10), overtuigt hoegenaamd niet. Hun weigering om over hun bekeringsproces te spreken staat immers in schril contrast met de door hen genomen risico's door een huiskerk op te zetten en evangelisatieactiviteiten te ontwikkelen. Aangezien redelijkerwijs aangenomen kan worden dat iemands bekeringsproces en dan vooral de motieven om zich van de ene godsdienst af te keren en om zich tot een andere godsdienst te wenden een evident onderwerp is tussen bekeerlingen, en zeker tussen een bekeerder, i.e. iemand die anderen aanzet tot bekering, en de bekeerde, tasten uw vage verklaringen over essentiële aspecten van M.B.s bekeringsproces de geloofwaardigheid van zijn door u beweerde profiel als bekeerde christen aan waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat hij als christen u de weg naar het christendom zou gewezen hebben danig op de helling komt te staan.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de wekelijkse huiskerkbijeenkomsten werden georganiseerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u een keer per week op zondag aan een samenkomst deelnam (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat de bijeenkomsten soms op zondag, maar meestal op vrijdag doorgingen (CGVS, p. 13; p. 18). Aansluitend hierbij komt het vreemd voor dat, ofschoon u aan M.H. en M.B. kenbaar had gemaakt dat u zich wilde bekeren en dat voor u op een bepaald moment het verlossingsgebed werd voorgelezen, het na het voorlezen van dit gebed nog enkele weken duurde vooraleer u effectief tot de huiskerkbijeenkomsten werd toegelaten. U legde uit dat dit een beschermingsmaatregel was (CGVS II, p. 11). Erop gewezen dat M.B. en M.H. al het risico hadden genomen om voor u het verlossingsgebed op te zeggen, u over het christendom te spreken en u in deze godsdienst in te wijden waardoor die beschermingsmaatregel eigenaardig overkomt, herhaalde u enkel dat het een beveiligingsmaatregel was, maar kon u hier niet de minste duiding bij geven (CGVS II, p. 12). Ook de vreemde houding van uw huiskerkverantwoordelijken en uw tegenstrijdige verklaringen over het moment van de huiskerkbijeenkomsten tasten in ernstige mate de geloofwaardigheid aan van uw bewering dat u via M.B. en M.H. met een christelijke huiskerk in contact bent gekomen en sindsdien bijna wekelijks naar de huiskerk ging.

Verder kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw echtgenote in Iran reeds heeft aangezet om zich tot het protestantisme te bekeren.

U legde in dit verband immers tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat u de hele tijd tegen haar predikte en dat ze zich uiteindelijk ongeveer een maand na het incident op 20/6/1397 (11 september 2018) bekeerde. U verklaarde dat u in totaal twee maanden moest prediken alvorens ze zich bekeerde. Gevraagd of u aldus een maand voor het incident tegen uw vrouw begon te prediken, bevestigde u dit (CGVS I, p. 3-4). Even later meende u evenwel dat er ongeveer drie maanden waren tussen het moment waarop u tegen uw echtgenote begon te prediken en het incident d.d. 20/6/1397 (11 september 2018) (CGVS I, p. 5). Nog later zei u dat ze zich in khordad 1397 (mei-juni 2018), i.e. voor het

incident, bekeerde (CGVS I, p. 11; p. 18). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan dat er een misverstand moet zijn gebeurd. Een afdoende uitleg gaf u evenwel niet (CGVS I, p. 18).

Gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop uw echtgenote zich bekeerde, kan er aan haar bekering geen geloof meer gehecht worden.

Dit wordt bevestigd doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u geschetste context van uw eerste gesprek met uw echtgenote over het christendom. U verklaarde hierover dat uw echtgenote zich in de steek gelaten voelde, omdat jullie een pasgeboren dochter, een huilbaby, hadden en dat uw schoonmoeder die uw echtgenote met jullie kind hielp, was gestorven, waardoor uw echtgenote steeds vaker naar u begon uit te halen. Op een dag, toen ze heel boos was en huilde, deed u voor haar in haar bijzijn een gebed en vroeg u luidop aan Jezus Christus voor haar kracht en rust (CGVS I, p. 4). Uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt evenwel dat uw dochter op 5/10/1395 (25 december 2016) geboren is en uw schoonmoeder in 1393 (2014-2015), i.e. geruime tijd voor de geboorte van uw dochter, is gestorven (verklaring DVZ, vragen 15a en 16). Bovendien komt het bevreemdend over dat u, in een context van spanningen binnen het gezin – uw echtgenote haalde steeds vaker naar u uit (CGVS I, p. 4) –, op een dag dat ze heel boos was uit het niets voor haar luidop tot Jezus zou gebeden hebben, daar waar u al twee maanden bekeerd was en dit duidelijk voor haar geheim hield aangezien u bijv. uw gebeden in die eerste twee maanden niet luidop declameerde (CGVS I, p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote een gelovige moslima was uit een streng gelovig gezin: als ze haar gebed een keer niet kon doen, voelde ze zich hierover meteen schuldig (CGVS I, p. 6-7). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de apostasie van de echtgenoot in Iran een geldige reden is om het huwelijk te laten ontbinden. Dat u in een context waarbij uw gelovige echtgenote, die in een streng gelovig milieu is opgegroeid, kwaad was en voortdurend naar u uithaalde omdat ze zich in de steek gelaten voelde – nergens uit uw verklaringen blijkt ook maar enigszins het verlangen om van uw echtgenote te scheiden –, het risico zou genomen hebben om luidop tot Jezus Christus te bidden, daar waar u de twee maanden daarvoor uw geloof voor haar verborgen hield, kan niet overtuigen.

Het komt ook weinig waarschijnlijk over dat u het, tijdens uw eerste gesprekken met uw echtgenote over het christendom, meteen over de Heilige Drievuldigheid zou gehad hebben, ofschoon u het concept klaarblijkelijk zelf ook niet genoeg snapte (CGVS I, p. 7) om het goed te kunnen uitleggen (CGVS I, p. 8). U rechtvaardigde dit door te stellen dat u hierover had gesproken omdat er ten aanzien van u ook op die manier werd gepredikt (CGVS I, p. 8). In verband met uw verklaringen over de Heilige Drievuldigheid sloop er evenwel een kleine, doch significante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk beweerde u dat u het bestaan van de Heilige Drievuldigheid had vernomen doordat u hierover in de Bijbel had gelezen en doordat degene die u bekeerd had u hierover had verteld (CGVS I, p. 7). Even later zei u echter dat, toen u er voor het eerst met uw echtgenote over sprak, u nog geen research hierover in de Bijbel had gedaan, dat u hierover enkel tijdens redevoeringen had gehoord en dat u pas later, nadat u erover met uw echtgenote had gesproken, linken kon leggen tussen de Drievuldigheid en de Bijbel (CGVS I, p. 9). Gelet hierover heeft u uw gesprek met uw echtgenote over de Heilige Drievuldigheid in het kader van uw predikwerk niet aannemelijk gemaakt.

Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw echtgenote aanzette om zich tot het christendom te bekeren. Aangezien uw predikwerk ten aanzien van uw echtgenote fundamenteel verstrengeld is met uw eigen bekeringsproces en uw eigen geloofsactiviteiten – u beweerde dat u haar probeerde te overtuigen door over uw eigen ervaringen en uw eigen bekeringsproces te vertellen, u beweerde door uw predikwerk met M.B., de persoon die u bekeerde, gesprekken over de Heilige Drievuldigheid te hebben gevoerd, u beweerde dat uw echtgenote zou opgemerkt hebben dat u dankzij uw bekering veranderd was (u zou haar erop gewezen hebben dat u dit veranderingsproces aan Christus te danken had) en u beweerde sinds het moment dat u met uw echtgenote over het geloof begon te spreken, i.e. sinds de eerste maand van 1397 (maart-april 2018) twee maanden na uw bekering tot het incident, samen met uw echtgenote dagelijks aan de maaltijd luidop op christelijke wijze gebeden te hebben, dat jullie naar redevoeringen op de computer luisterden en dat u wel eens de Bijbel voor haar voorlas (CGVS I, p. 4-9; p. 11-12) –, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw eigen bekeringsproces en uw eigen geloofsactiviteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw bekering. Dit wordt bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo legde u opvallend warrige verklaringen af over de eerste twee leden van uw huiskerk wiens arrestatie u vernam.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u via Ab. telefonisch vernomen had dat M.H. en H.E. waren gearresteerd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal bevestigde u dat Ab. u telefonisch op de hoogte had gebracht van de arrestatie van twee huiskerkleden. Aanvankelijk zei u evenwel dat het om M.H. en M.B. ging (CGVS II, p. 13). Gevraagd naar informatie over H.E., zei u van hem geen nieuws te hebben: het zou kunnen dat hij was gearresteerd, maar u verklaarde dit niet te weten, want u had hem niet kunnen traceren en u kon uw broer ook niet overtuigen om informatie over hem in te zamelen (CGVS II, p. 14). Toen u even later gevraagd werd van wie u met zekerheid wist dat ze gearresteerd waren, voegde u plots aan M.H. en Ma. Ho. toe en ontkende u uw even daarvoor afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 14-15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als afdoende uitleg hiervoor in aanmerking worden genomen. Door uw warrige verklaringen over de arrestaties komt de geloofwaardigheid ervan danig op de helling te staan.

Voorts is het opvallend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat jullie in Marvdasht getrouwd zijn, dat jullie in Shiraz woonden, dat uw echtgenote ten tijde van uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in Shiraz woonde en dat uw dochter Af. toen ook in Shiraz woonde. U gaf bijgevolg tweemaal aan dat de twee leden van uw kerngezin ten tijde van uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in Shiraz woonden, waarbij u een duidelijk onderscheid maakte tussen Shiraz en het vijftig kilometer verderop gelegen Marvdasht (verklaring DVZ, vragen 10, 14 en 16). Op het Commissariaat-generaal had u aanvankelijk geen opmerkingen over de verblijfplaats van uw directe familieleden. U merkte aangaande de inhoud van de gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel op dat u een verkeerde trouwdatum opgegeven had en dat er een vergissing was gebeurd inzake uw aankomstdatum in België (CGVS I, p. 2-3). Toen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waaronder de verblijfplaats van uw echtgenote en kind, u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal werden voorgelezen, zei u evenwel dat uw echtgenote en dochter niet in Shiraz, maar in Marvdasht verbleven en dit sinds de dag van het incident op 20/6/1397 (11 september 2018) (CGVS I, p. 3). Dat u incoherente verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw directe familieleden en niet spontaan aanhaalde dat hun op de Dienst Vreemdelingenzaken vermelde verblijfplaats niet klopte wanneer u gepeild werd naar uw opmerkingen over uw gesprekken aldaar, daar waar u wel spontaan andere verduidelijkingen of correcties kon aanbrengen, doet de wenkbrauwen fronsen en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde datum en bijgevolg van de door u vermelde aanleiding van de verhuizing van uw familieleden van Shiraz naar Marvdasht op de helling.

Ook het feit dat de autoriteiten aan uw vader tijdens zijn ondervraging zouden gevraagd hebben dat u zich bij de autoriteiten moest melden en hem hierbij zouden gezegd hebben dat u een afvallige was geworden en dat u uw rug naar God had toegekeerd (CGVS I, p. 16), komt ongeloofwaardig over. Door tijdens hun contacten met uw vader expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zeer zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u zich daadwerkelijk zou melden en dat u effectief gearresteerd zou kunnen worden.

Verder heeft u het ontbreken van uw contacten met het thuisfront, en vooral met uw ouders, niet aannemelijk gemaakt. U beweerde dat u geen contact heeft met uw ouders omdat ze het u kwalijk nemen dat de autoriteiten ten gevolge van uw bekering bij hen zijn langs geweest (CGVS I, p. 13-16). U wees er in een andere context ook nog op dat uw broer, die u weliswaar in het kader van uw problemen al geholpen heeft door naar M.B.s winkel te gaan om informatie over hem in te zamelen, u uit schrik niet langer wil helpen: u probeerde hem te overtuigen om u bepaalde websites over te maken, maar hij wilde dit niet doen omdat uw vader hem had tegengehouden (CGVS II, p. 8). Dit ontbreken van contact met en/of hulp van uw familie kan evenwel niet overtuigen. Toen u gevraagd werd of u het bestaan van M.B. aan de hand van een foto waarop u ook te zien bent kon aantonen, antwoordde u bevestigend: u zei dat uw echtgenote een foto kon nemen van een foto die u had in een album van vroeger. U gaf aan dat het fotoalbum waarvan sprake bij uw ouders thuis lag en dat, ofschoon uw vader u niet meer graag had, uw echtgenote naar daar kon gaan om de foto's te halen (CGVS II, p. 9-10). Na uw onderhoud legde u effectief een oude foto neer waarop twee personen te zien zijn, vermoedelijk M.B. en u. Dat uw echtgenote ondanks de weigering van uw ouders om met u contact te hebben waarbij ze uw broer, hun zoon, zelfs verhinderen om u te helpen, hetgeen uw broer klaarblijkelijk accepteert, toch aan een foto geraakt zou zijn die zich in een album bij uw ouders thuis bevond en waarmee ze u dus concreet bij uw asielverzoek hielpen, is opmerkelijk. Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u geen contact meer met uw ouders noch hulp van uw familie zou hebben.

Opvallend is voorts dat u geen concrete informatie had betreffende het wedervaren van M.B.. U verklaarde dat uw echtgenote hem heeft proberen te contacteren, maar dat zijn gsm en die van zijn echtgenote af lag (CGVS II, p. 7).

Uw broer ging, zoals vermeld, eens naar M.B.s winkel, maar die bleek al maanden gesloten te zijn. De buurman van M.B.s winkel zei aan uw broer dat M.B. was gearresteerd, vermoedelijk in de periode waarin u ook in de problemen was gekomen (CGVS II, p. 7). Andere informatie had u niet. Zo wist u bijv. niet of M.B. intussen is vrijgekomen en of zijn echtgenote ook was gearresteerd (CGVS II, p. 7; p. 9). Erop gewezen dat u rechtstreeks met de burens van M.B.s winkel had kunnen bellen om meer informatie te verkrijgen over het lot van M.B., nochtans een goede vriend die u zelfs als een broer beschouwde (CGVS II, p. 6), zei u dat u geen nuttige telefoonnummers, noch van M.B.s burens, noch van zijn ouders, had en dat u die ook niet kon vinden, onder meer omdat u zijn burens niet kende en omdat u het telefoonnummer van zijn ouders had verloren (CGVS II, p. 7-8). Dat uw broer zich hier uit schrik niet meer mee zou willen inlaten, waardoor hij u ook niet wil of zou willen helpen met het zoeken van telefoonnummers van de buurman van M.B.s winkel of van andere winkeliers in de buurt, zoals u nog stelde (CGVS II, p. 7), kan, gelet op zijn eerdere inspanningen om informatie te vergaren, naar M.B.s winkel te gaan en met zijn buurman te spreken en gelet op de informatie die hij u bezorgd heeft over de inval bij uw ouders en de latere contacten tussen uw vader en de autoriteiten (CGVS I, p. 13-16), helemaal niet overtuigen, temeer daar niet kan worden ingezien waarom hij schrik zou moeten hebben om een telefoonnummer aan u door te geven en temeer daar u, zoals reeds opgemerkt, zelfs aan een foto bent geraakt die zich in de woning bevindt van uw ouders die geen contact meer met u zouden willen hebben. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn om precieze informatie te verkrijgen over M.B.s wedervaren. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Overigens had u ook over M.H. geen geüpdatete informatie. U merkte op dat u geen nieuws over hem had, omdat M.B. jullie tussenpersoon was, en aangezien u niets meer over M.B. heeft gehoord, had u ook geen nieuws meer over M.H. (CGVS II, p. 12). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat het voor u onmogelijk zou zijn om over M.B. informatie te hebben. Hetzelfde geldt voor H. die gearresteerd zou zijn en over wie u evenmin informatie had. Uw rechtvaardiging, met name dat uw broer geen informatie over hem wilde inzamelen (CGVS II, p. 14), overtuigt uiteraard ook hier niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer aan uw vluchtrelaas worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw vader ten gevolge van uw bekering in Iran op min of meer regelmatige basis wordt ondervraagd en dat uw ouders geen contact meer willen met u ten gevolge van uw bekering en de daaraan gelinkte problemen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa dat u in het verlengde situeerde van uw geloofsactiviteiten in Iran (CGVS II, p. 15). Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden hetgeen dan ook sterk doet vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat en op facebook activiteiten onderhoudt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u in België (online-)vieringen volgt, gedoopt werd en christelijke posts op uw sociale media plaatst, hetgeen u aantoonde met documenten, wordt niet ontkend. Dit wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

U verklaarde nog dat uw vader ook ondervraagd werd over uw activiteiten in België. Er werd onder meer verwezen naar uw facebookactiviteiten en naar uw overige christelijke activiteiten hier (CGVS II, p. 16-17). Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, zoals hierboven is gebleken, evenwel niet aangetoond – en personen met

geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat facebook in Iran wordt geblokkeerd, waardoor het bijzonder moeilijk toegankelijk is. U erkende voorts dat u geen in Iran verblijvende facebookvrienden heeft (CGVS II, p. 17). Dat uw vader, gelet op deze informatie waaruit blijkt dat internetactiviteiten van verzoekers in het buitenland niet veel aandacht opwekken, temeer daar facebook in Iran geblokkeerd is, en gelet op het feit dat u niet eens in Iran verblijvende facebookvrienden heeft, door de Iraanse autoriteiten zou worden ondervraagd over uw facebookaccount en over uw kerkgang hier in België, is dan ook geenszins aannemelijk, temeer daar u niet uitsloot dat uw vader tegelijkertijd werd ondervraagd over uw zowel in Iran als in België uitgevoerde activiteiten (CGVS II, p. 17), terwijl aan uw Iraanse geloofsactiviteiten, zoals reeds aangestipt, geen enkel geloof kon worden gehecht. Volledigheidshalve kan, betreffende uw facebookaccount, nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, aangezien u niet hebt aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.”

De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Verzoekers paspoort, identiteitskaart en legerdienstkaart (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-3) hebben louter betrekking op persoonsgegevens die niets veranderen aan de voorgaande analyse. Wat de door verzoeker neergelegde foto betreft van zichzelf en M.B. (*Ibid.*, nr. 6), wijst de Raad erop dat uit deze foto niet kan worden afgeleid dat de persoon op de foto werkelijk M.B. betreft. Evenmin bevat de foto enige aanwijzingen betreffende de waarachtigheid van de door verzoeker ingeroepen feiten. Deze foto kan dan ook niet als bewijs dienen van verzoekers problemen. Betreffende de documenten die betrekking hebben op verzoekers christelijke activiteiten in België (*Ibid.*, nr. 5), dient te worden opgemerkt dat verzoekers christelijke engagement in België hierboven reeds werd besproken en beoordeeld. Wat de neergelegde psychologische attesten (*Ibid.*, nr. 4) betreft, wijst de Raad erop dat, in zoverre verzoeker hiermee wilt aantonen dat de vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan zijn psychologische toestand, de Raad vaststelt dat uit de attesten louter blijkt dat verzoeker te kampen heeft met mentale problemen. Hieruit blijkt niet dat zijn cognitieve geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt hiervan geen enkel bewijs bij, noch maakte hij enige opmerking in die zin tijdens zijn persoonlijke onderhouden of kan dit blijken uit het verloop van de onderhouden. Verzoeker toont door het neerleggen van deze medisch attesten dus allerm minst aan dat hij tijdens de onderhouden moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar deze attesten nog verwijzen naar verzoekers vrees voor vervolging omwille van religieuze redenen, benadrukt de Raad dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn mentale problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De door verzoeker neergelegde attesten kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas aldus niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP